



REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 09. januara 2020. godine
Br. ref.:RK 1497/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI37/19

Podnosilac

Taekwondo federacija Kosova

Ocena ustavnosti neizvršenja Presude Osnovnog suda u Prištini [A. nr. 870/2016] od 20. februara 2018. godine u vezi sa odlukom Ministarstva za Kulturu, omladinu i sport nr. 29/2018 od 11. aprila 2018. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Taekwondo federacije Kosova, sa Predsednikom g. Gazmend Preniqi, podpredsednikom g. Maxhun Berisha i Generalnim sekretarom g. Durim Berisha (u daljem tekstu: Podnosilac zahteva), kojeg zatupa Durim Osmani, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava neizvršenje Presude Osnovnog suda u Prištini [A.nr.870/2016] od 20. februara 2018. godine, a u vezi sa odlukom Ministarstva za kulturu, omladinu i sport [nr.29/2018] od 11. aprila 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti neizvršenja osporene odluke kojom su, po tvrdnjama, podnosiocu zahteva povređena prava i slobode koje su zagarantovane članom 3 i 24 [Jednostnost pred zakonom], članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 46 [Zaštita Imvine], i članom 49 [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava Republike Kosova (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6 (pravo na pravično suđenje) Evropske Konvencije o Ljudskim Pravima (u daljem tekstu: EKLJP).
4. Podnosilac zahteva takođe traži određivanje privremen mere, *inter alia*, sa obrazloženjem da će "pretrpeti nepopravljivu štetu" pozivajući se tako na finansijsku štetu i nemogućnost registracije radnog iskustva.

Pravni osnov

5. Zahtev se zasniva na članu 113 (7) [Jurisdikcija i ovlašćene strane], članu 21 (4) [Opšta načela] Ustava, članu 47 [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosova (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] poslovnika o Radu Ustavnog suda Republike Kosova (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 1. marta 2019. godine, podnosilac zahteva je elektronskom poštom podneo zahtev u Ustavni sud Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 5. marta 2019. godine, Predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za Razmatranje, u sastavu sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Safet Hoxha.
8. Dana 13. marta 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo jedan dopis sa naslovom "Urgencija" putem kojeg je obavestio Sud da je Ministarstvo Kulture, Omladine i Sporta finansijski podržalo lica koja ne predstavljaju Taekwondo federaciju Kosova, u sumi od 53112 evra.
9. Dana 14. marta 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva i Apelacioni sud u registraciji zahteva. Sud je obavestio i Ministarstvo Kulture, Omladine i Sporta (u dalje tekstu: MKOS) o registraciji zahteva i tražio je od istih da podnesu svoje komentare u vezi sa slučajem, ukoliko ih imaju
10. Dana 24. aprila 2019. godine, MKOS je podneo svoje komentare pred Sud.
11. Dana 16. maja 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva u vezi sa prijemom komentara od strane MKOS-a.

12. Dana 31. maja 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo svoje komentar na komentare MKOS-a.
13. Dana 11. decembra 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudiju izvestioca i jednoglasno je predložilo sudu da zahtev podnosioca proglasi neprihvatljivim i da Sud odbaci zahtev za privremenom merom.

Pregled činjenica

14. Dana 28. aprila 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo jedan zahtev u MKOS tražeći u njemu licenciranje Taekwondo federacije.
15. MKOS nije odgovorio na zahtev podnosioca zahteva, i samim tim, 25. maja 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo još jednom zahtev u MKOS, da bi odložio u vezi sa zahtevom koji je poslat 28. aprila 2016. godine.
16. MKOS ponovo nije odgovorio na zahtev podnosioca zahteva, stoga je podnosilac zahteva podneo tužbu pred redovnim sudovima.
17. U međvremenu, iz spisa predmeta proizilazi da je dana 14. septembra 2017. godine, Departament NVO-a pri Ministarstvu Javne Uprave (u daljem tekstu: MJU), je odlukom [Ref.nr. 06-7765/2017] prepoznalo g. Gazmenda Preniqija kao ovlašćenog predstavnika Taekwondo Federacije Kosova, a na osnovu autonomne odluke organizacije od 21. aprila 2017. godine.
18. Dana 19. septembra 2017. godine, lice N.G. je podnelo žalbu protiv odluke gore navedenog departamenta NVO-a pri MJU, tvrdeći da je odabir predstavnika Taekwondo Federacije Kosova izvršen u suprotnosti sa zakonom.
19. Dana 27. novembra 2017. godine, Komisija za razmatranje žalbi NVO-a pri MJU je donela odluku [nr. KSGA-OJQ/17-2017], kojom je odbacila kao neosnovanu žalbu koja je podneta od strane N.G.
20. Jednog neodređenog dana, Podnosilac zahteva je podneo tužbeni zahtev pred Osnovnim sudom u Prištini tražeći u istom da se obaveže MKOS da donese odluku o licenciranju Podnosioca zahteva kao Taekwondoske federaciju Kosova.
21. Dana 20. februara 2018. godine, Osnovni sud u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud) je doneo Presudu [A.nr.870/2016], kojom se *Prihvata kao osnovan tužbeni zahtev tužitelja Saveza Taekwondo-a Kosova u Prištini. Obavezuje se tuženi Ministarstvo kulture, omladinu i sport, da u roku od 30 dana, od dana prijema ove presude, donosi rešenje po zahtevu tužitelja, predatog pri tuženog dana 28.04.2016. god. i da isto preda tužitelju, po zakonski određenoj proceduri.*
22. Ovom presudom Osnovni sud je obavezao je MKOS da u roku od 30 dana, od dana prijema presude, da donese rešenje po zahtevu za licenciranje podnosioca zahteva. Osnovni sud je obrazložio da na osnovu člana 76 i člana 77 Zakona br. 02/L-28 o Upravnom postupku (u daljem tekstu: ZUP) administrativno telo [MKOS] je bilo obavezno da donese odluku u vezi sa zahtevom, ali to nije urađeno i administrativno telo je ćutalo i nije prosledilo nikakav odgovor

podnosiocu zahteva čime je zbog ćutanja administracije "u ovoj upravno – pravnoj stvari, zakon primenjen na štetu tužioca",

23. Dalje, Osnovni sud je naglasio da "u ponovljenom postupku," MKOS "[...] treba da uzme u obzir tvrdnje iz zahteva [podnosioca zahteva za licenciranje], da potvrdi relevantne činjenice i nakon toga, da donese jednu pravilnu odluku na osnovu zakona".
24. Relevantni deo gore navedene presude Osnovnog suda navodi:

"Iz spisa predmeta proizilazi da se tužilac dana 28.04.2016. god. obratio zahtevom za licenciranje tuženom Ministarstvu kulture, omladine i sporta u Prištini, međutim Ministarstvo delovao u zakonski određenom roku a ni kasnije. Takođe, dana 25.05.2016. god., tužilac je podneo ponovljeni zahtev da bi se odlučilo u vezi sa njegovim zahtevom od 28.04.2016. god., međutim tuženi nije doneo nijednu odluku u vezi sa zahtevom tužioca, a nije ni obavestio istog u vezi sa postupkom. U skladu sa članovima 76 i 77 Zakona o Upravnom postupku (Zakon br. 02/L – 28), upravni organ, u ovom slučaju tuženi je bio obavezan da donese odluku u vezi sa zahtevom tužioca, ali je tuženi, u suprotnosti sa zakonom, ćtao i nije doneo nijednu odluku a nije ni odgovorio tužiocu u nijednoj formi. Članom 29 stav 1 Zakona o Upravnom postupku je predviđeno da ako drugostepeni organ nije doneo rešenje u roku od trideset (30) dana ili u kraćem roku, utvrdjenim posebnim odredbama oko žalbe stranke protiv odluke prvostepenog organa, zatim ne donese i u daljem roku od sedam (7) dana ponovljenim zahtevom, stranka može da pokrene upravni spor kao da mu je odbijena žalba – zahtev. Pošto tuženi nije doneo odluku ni nakon ponovljenog zahteva tužioca od 25.05.2016. god., sud ocenjuje da je tužilac pravićno pokrenuo sudski spor protiv tuženog, zbog administrativnog ćutanja, pošto je donošenje odluke po podnetoj žalbi i njene predaje stranki u postupku, obaveza tuženog organa. Na osnovu ovakvog činjenićnog stanja, ovaj sud ocenjuje da je u ovoj upravno – pravnoj stvari, zakon primenjen na štetu tužioca, tako da će na ponovnom postupku tuženi organ uzeti u obzir navode iz zahteva tužioca, uvrđiti relevantne činjenice i onda će doneti jednu pravićnu odluku zasnovanu na zakonu".

25. Dana 11. aprila 2018. godine, komisija u sastavu od tri člana: Afërđita Fazlija – predsedavajuća, Agron Gashi – član i Agron Mecinađ je cirkularnim pismom koje je naslovljno za Kujtim Gashi – Ministar kulture, omladine i sporta i Veton Firzi – Generalni sekretar MKOS-a je donela Preporuka za licencirajne Saveza Taekwondo-a, kojom je preporučila je sledeće:

„Poštovani,

Dozvolite nam da vas obavestim da smo primili jednu odluku od direktora DS, g. Ibër Alaj, koji je formirao komisiju u sastavu od tri člana: Afërđita Fazlija – predsedavajuća, Agron Gashi – član i Agron Mecinađ – član za Savez Taekwondo-a.

Pažljivo smo razmatrali materijal i nakon konsultacije sa pravićnicima MKOS došli smo do zaključka da uzimajući u obzir specifikacije slućaja, procedura licenciranja ovog saveza se razlikuje od dosadašnjih slućajeva.

Kao što ste i vi obavešteni, za ovaj Savez je odlučio Osnovni sud u Prištini i MKOS se obavezuje da izvrši ovu sudsku odluku i da sprovodi sve dokaze koje čine i pravno mišljenje MKOS i dve odluke MJA, koji ustanovljavaju da su sva delovanja izabranog bila u skladu sa Zakonom o sportu, pod zakonskim aktima i statutom ove saveza. Što e tiče tehničkih aspekata kao što su žiro – račun, pečat, kancelarije Saveza itd... obaveza je MKOS – DS da nakon licenciranja ovog saveza, rade u izvršenju odluke za licenciranje i da nadgleda vraćanje žiro – računa, pečata, dokumentata i sve opreme koja je u vlasništvu bivšeg predsedništva.

Dakle, licenciranje ovog saveza se vrši kao ishod izvršenja odluke suda i ne daje nam se mogućnost ponovnog otvaranja tehničkih stvari koje su trebale da se razmotre u 2016. godini, u roku od 15 dana, kao što se predviđa pod zakonskim aktom“.

26. Dana 11. aprila 2018. godine, MKOS je posle Preporuka za licencirajne koju je dala komisije izdao licencu broj [29/2018] kojom je licencirao Podnosioca zahteva (Taekwondo federaciji Kosova) da u godinama 2018-2020 vrši svoje radnje.
27. Dana 26. aprila 2018. godine, Departament Sporta MKOS-a, je obavestio podnosioca zahteva da je dana 11. aprila 2018. godine licenciran pod brojem 29/2018 kao i da je to jedina federacija koja ima ovlašćenje da se bavi sportom Taekwondoa u Republici Kosovo. Dalje, u ovom dopisu se naglašava da je službeni predstavnik ove federacije g. Gazmend Preniqi a generalni sekretar je g. Durim Berisha.
28. Jednog neodređenog dana, lice N.G je u svojstvu zainteresovane strane, podnelo jednu žalbu protiv Presude Osnovnog suda [A.nr.870/2016] od 20. februara 2018. godine sa predlogom da se presuda poništi a predmet vrati na ponovno razmatranje i ponovno odlučivanje.
29. Dana 19. aprila 2018. godine, Apelacioni sud Kosova je presudom [AA.nr.162/2018], odbio kao neosnovanu žalbu lica N.G. i odbacio je zahtev za privremenom bezbednosnom merom u vezi sa izdavanjem bilo kakve odluke ili licence o izmeni podataka o imenovanju g. Gazmenda Preniqija za predsednika Taekwondo federacije Kosova, zahtev koji je takođe bio podnet od lica N.G. Apelacioni sud je smatrao da je činjenično stanje pravilno utvrđeno kao i da nije došlo do povrede zakona na štetu MKOS-a ili zainteresovane strane [lica N.G.].
30. Izreka gore navedene presude Apelacionog suda navodi:

“I. Odbija se kao neosnovana žalba zainteresovanog lica NG, dok se presuda Osnovnog suda u Prištini – Odeljenje za upravna pitanja, A.nr.870/20 16, od 20.02.2018. godine, potvrđuje.

II. Odbacuje se kao nedozvoljen zahtev zainteresovanog lica uložten od strane ovlašćene TZh, advokata iz Ajvalije, u kojem je zatraženo od suda da odluči u vezi sa privremenom bezbednosnom merom, za zabranu donošenja

bilo kakve odluke ili licence o izmeni podataka o imenovanju Gazmenda Preniqija za predsednika Taekwondo federacije Kosova”.

31. Relevantni deo gore navedne e presude Apelacionog suda navodi:

“Uzimajući u obzir da je prvostepeni sud na pravičan način primenio postupачne i materijalne odredbe prilikom prihvatanja tužbenog zahteva tužitelja i naložio je tuženom Ministarstvu kulture, omladine i sporta u Prištini, da u roku od 30 dana od dana prijema ove presude donese odluku po zahtevu tužitelja od 28.04.2016. god., i da odluku preda tužitelju po postupku određenom zakonom, a pošto žalbenim navodima zainteresovane stranke jedna takva presuda ne može da se dovesti u pitanje, žalba zainteresovane strane je odbijena kao neosnovana, dok se ožalbena presuda potvrđuje kao pravična i zakonita.”.

32. Dana 4. decembra 2018. godine, podnosilac zahtev je podneo žalbu u MKOS u kojoj je tvrdio povrede člnova 3, 46 i 49 Ustava naglašavajući da, iako je dobijena licenca, *“nijedno pravo koje proizilazi is ovog dokumenta nije prepoznato kako [podnosiocu zahteva] kao federaciji, tako i službenim predstavnicima iste”.* Dalje, podnosilac zahteva je naglasi da: navodi povrede člana 31 Ustava jer je ovim članom zagantovano i izvršenje jedne odluke, pozivajući se tako na neke odluke Suda i ESLJP-a. Podnosilac zahteva je takođe naveo i povrede člana 3 a u vezi sa članom 24 Ustava, pozivajući se tako na Zakon o Sportu koji određuje da: *“Za svaku određenu granu sporta, na celoj teritoriji Kosova, osnova se i deluje samo jedna licencirana federacija”* tvrdeći tako da u ime podnosioca kao sportske federacije, ne mogu se prijaviti drugi.
33. U gore navedenoj žalbi, a u vezi sa navodima za povredu prava po članu 46 Ustava, podnosilac zahteva je naglasio da je njemu bilo osporeno da uživa u njegovim pravima, odnosno u imovinskom pravu, tako što mu nije omogućeno mirno i nesmetano uživanje ovih prava kao posledica substancijalnog i potpunog ne izvršenja odluka. Podnosilac zahteva, na kraju, je takođe tvrdio i povredu člana 49 uz obrazloženje da se članovima ne omogućava da vrše svoju profesiju unutar ove federacije.

Navodi podnosioca zahteva

34. Podnosilac zahteva tvrdi da je prilikom neizvršavanja osporene odluke, odnosno Presude Osnovnog suda [A.nr.870/2016] od 20. februara 2018. godine a u vezi sa odlukom br.29/2018 od 11. aprila 2018. godine MKOS-a, njemu povređena prava i slobode koje su zagantovane članom 3 a u vezi sa članom 24 [jendakost pred zakonom], članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 46. [Zaštita Imovine] kao i članom 49 [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a.
35. U osnovi tvrdnje podnosioca se mogu svesti na i) navodne povrede članova 3., 24., 31., 46. i 49. Ustava kao i člana 6 EKLJP zbog neizvršenja Presude Osnovnog suda u Prištini [A.nr.870/2016] od 20. februara 2018. Godine. ii) navodne povrde ostalih prava koja podnosilac smatra da mu pripadaju

odlukom br.29/2018 od 11. aprila 2018. godine MKOS-a kao licenciranom subjektu momentom dobijanja licence.

i) navodne povrede članova 3., 24., 31., 46. i 49. Ustava kao i člana 6 EKLJP zbog neizvršenja Presude Osnovnog suda u Prištini [A.nr.870/2016] od 20. februara 2018. godine

36. Povreda člana 3 u vezi sa članom 24 podnosilac obrazlaže *“da kao razlog neizvršenja sudskih i administrativnih odluka podnosioci su stavljeni u jednu diskriminirajuću situaciju u odnosu na fizička pravna lica koji se nalaze u identičnoj situaciji.”*
37. Što se tiče povreda člana 6 EKLJP i člana 31 Ustava, podnosioci tvrde da *“su žrtve iscrpnog i potpunog ne – izvršenja sudskih i administrativnih odluka koje su u njihovu korist. Zadnja administrativna odluka je prihvaćena dana 11.04.2018. god., dok je zadnja sudska odluka dana 21.05.2018. god. Podnosioci, iako su stalno zahtevali potpuno i iscrpno izvršenje njihovih odluka, jedna takva stvar je odbijena na proizvoljan način od nadležnog organa (MKOS). Prema tome oni su u jednoj situaciji trajne povrede prava i osnovnih sloboda.”*
38. Dalje, podnosilac zahteva tvrdi da je njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje povređeno jer, nasuprot činjenici što je MKOS licencirao podnosioca zahteva, oni nisu mogli da uživaju prava koja proizilaze iz tok akta (licenciranja) zbog substancijalnog, potpunog i iscrpnog neizvršenja od strane MKOS-a. Podnosilac zahteva se pozvao na odluke Ustavnog Suda (KI04/12, KI33/16 i KI10/17), kao i na odluke Evropskog Suda za Ljudska Prava (ESLJP-a) *inter alia: Matheus protiv Francuske, Sabin Popescu protiv Rumunije, i Immobiliare Saffi protiv Italije.*
39. U vezi sa navodima o povredama prava na imovinu odnosno člana 46 Ustava, podnosilac zahteva naglašava da su *“na arbitraran način oni bili sprečeni od mirnog i nesmetanog uživanja njihovih imovinskih prava zbog substancijalnog, iscrpnog i potpunog ne izvršenja administrativnih i sudskih odluka [...]”*. U vezi sa ovim navodom, podnosilac naglašava da su MKOS i Olimpijski komitet Kosova, odredili sumu od 45.000 evra koji su trebali da dodele na ime Taekwondo Federacije Kosova, a ova suma, po njihovim tvrdnjama, se *“transferuje na fiktivne račune i licima koja ne predstavljaju TFK [...]”*.
40. Podnosilac zahteva, pozivajući se na povrede člana 49 Ustava prava na rad i obavljanje profesije naglašava da *“ [...] zbog neizvršavanja sudskih i administrativnih odluka, podnosiocima, zato što su dovedeni u diskriminatornu i nejednaku poziciju, je konstantno (neprestano kršenje) osporavano [...] njihovo pravo na obavljanje profesije koje su dobili na osnovu pravosnažnih sudskih i administrativnih odluka, koje su obavezne i izvršive.”*

ii) navodne povrede ostalih prava koja podnosilac smatra da mu pripadaju odlukom br.29/2018 od 11. aprila 2018. godine MKOS-a kao licenciranom subjektu momentom dobijanja licence

41. U vezi ovih navodnih povreda podnosilac zahteva pre svega naglašava da na osnovu člana 147 Zakona br.05/031 o Upravnom Postupku predviđa obaveza da upravni organi treba da izvrše odluke koje su doneli. Nakon toga, podnosilac naglašava da:
- i. TFK kao institucija a takođe i njegov predsednik, potpredsednik i sekretar (podnosioci), nisu u nijednoj aktivnosti koju organizuje MKOS a imali su za cilj saradnju sa drugim sportskim savezima ili podršku istih.
 - ii. Podnosioci nisu uživali institucionalno garantovanu finansijsku podršku koja je obaveza KSOS – DS da pruži svakom licenciranom savezu.
 - iii. MKOS-DS nije uspeo da izvrši sudsku odluku i svoju odluku (licencu) u odnosu na Olimpijski komitet Kosova, pošto je ovaj zadnji otvoreno odbio da prizna sudsku odluku pravosnažnog oblika i prava koja proističu za podnosiocima iz članova 31 i 32 Zakona o Sportu i člana 1. 2. Administrativnog uputstva br. 01/2015 o Funkcionisanju Olimpijskog komiteta Kosova.
 - iv. MKOS –DS i OKK osim što nisu priznali sudsku odluku i odluku MKOS-a prema podnosiocima, OKK uz podršku direktora DS [...], stalno su i protivzakonito predstavljali druga lica kao predstavnike TFK.[...]
 - v. Kao uzrok zakonskih i ustavnih povreda, MKOS – DS, iako je bio obavezan, nije ispunio ni obavezu vraćanja opreme, pečata i dokumenata koje se još uvek drže kao uzurpirani. Sledstveno tome, TFK-u kao pravnom licu i njegovim službenicima su povređena njihova imovinska prava.
 - vi. Kao uzrok substancionalnog, iscrpnog i potpunog ne izvršenja administrativnih i sudskih odluka od strane MKOS, podnosiocima je osporeno pravo mirnog i nesmetanog uživanja njihove svojine, pošto godinama nisu imali mogućnost da uživaju finansijska sredstva koja svaki savez uživa.
 - vii. Intervenirajući protivzakonito, ministar sporta sa njegovim kabinetom, DS i predstavnicima OKK pokušali su da ponovno otvore pravnu stvar koja je postala pravosnažna i sudskim odlukama. Stoga je izričito ugrožena garancija člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 Konvencije.
 - viii. MKOS – DS, iako su bili obavezni, nisu preduzeli nijedan postupak da bi sprečili OKK i lica koja su u vezi sa istim, da se protivzakonito predstave kao predstavnici TFK-a.
42. Na kraju, podnosilac zahtev traži od Suda da proglasi zahtev prihvatljivim kao i da se usvoji zahtev za privremenom merom i da se utvrdi da je došlo do povreda člana 3 a u vezi sa članom 24 ustava, člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a, kao i povrede članova 46 i 49 Ustava. Podnosilac zahteva takođe traži da se obaveže MKOS da izvrši u potpunosti i na iscrpan način Presudu Osnovnog suda u vezi sa odlukom [nr.29/2018] MKOS-a.

Komentari podneti od MKOS-a

43. MKOS, u svojstvu suprotne strane je putem svog dopisa izjavilo da na osnovu Presude Osnovnog suda od 20. februara 2018. godine, izdalo licencu za TFK.

44. U svojim komentarima, MKOS, je pre svega naveo da Taekwondo Federacija Kosova imala problema još od početka zato što je bila podeljena na dva različita vođstva, i takođe sa sastanka skupštine iste od 21. aprila 2016. godine, kao i *“nakon prijema licence od MKOS-a dana 17.04.2018. godine pa sve do Decembra 2018. godine (što znači više od 2 ipo kalendarske godine), ova federacija nije realizovala sledeće aktivnosti:*
- Nije organizovala svetski šampionat u Taekwondou;*
 - Nije održala niti jedno takmičenje ili neku aktivnost unutar Kosova;*
 - Nisu radili na ujedinjenju strana i rešavanju višegodišnjeg spora;*
 - Nije prepoznata od strane Svetske Taekwondo Federacije kao legitimna;*
 - Nije prepoznata od strane Evropske Taekwondo Federacije kao legitimna;*
 - Nije prepoznata od strane Balkanske Taekwondo Federacije kao legitimna;*
 - Nije prepoznata kao član Olimpijskog saveza Kosova;*
 - Nije učestvovala kao deo reprezentacije Kosova na međunarodnim šampionatima,*
 - Nije služila vrednostima i principima Olimpijskog pokreta.*
45. MKOS smatra da su gore navedene radnje bile u suprotnosti sa Administrativnim Uputstvom sa br.02/2015 kao što sledi : (i) članom 27 tačka 1 stav 1.3, gde se navodi da sportska federacija prestaje da postoji *“Ukoliko se ne bavi aktivnostima zbog kojih je utemeljena u trajanju od više od jedne godine”*; (ii) članom 27 tačka 1 stav 1.2 koji naglašava da sportska federacija može da prestane sa postojanjem kada je broj članova manji od broja potrebnih članova po kriterijumima za utemeljivanje Federacije, i (iii) članom 3 tačka 2 koji određuje broj klubova na geografskoj rasprostranjenosti i broj regiona.
46. Po MKOS-u, *“ svi aktivni klubovi Federacije koja je licencirana od strane MKOS-a, su dali ostavke dana 19.10.2018. godine sa svih njihovih pozicija delegata u Skupštini, izvršnom odboru kao i u drugim organima federacije, u znak nezadovoljstva kao posledica nedostatka aktivnosti i nefunkcionisanja federacije”.[...] Ostavka klubova je onemogućila dalje funkcionisanje iste na osnovu Administrativnog uputa sa br.02/2015 koji je na snazi. Vođstvo federacije koja je licencirana od strane MKOS-a, Gazmend Preniqi-predsednik i Durim Berisha sekretar, nisu imali potreban kvorum da bi organizovali sastanak odbora, radnu skupštinu ili bilo kakvo organizovanje ili drugu aktivnost federacije, jer ne ispunjavaju kriterijume za utemeljivanje i funkcionisanje federacije na osnovu zakonskih propisa na snazi.”*
47. MKOS, pozivajući se na član 6 tačka 6.7 Zakona br. 2003/24 o Sportu, naglašava da je vođstvo podnosioca zahteva bilo u suprotnosti sa principima ovog člana jer isti nisu organizovali nijednu aktivnost za dve ipo godine, dok, pozivajući se na član 18 istog tog zakona, MKOS navodi da je vođstvo podnosioca zahteva imalo obavezu da reše probleme koje su imali, ali da oni nisu preduzeli niti jedan korak, i nastavili su da ostavljaju van federacije većinu aktivnih klubova Taekwonda.
48. U svom dopisu, MKOS takođe obaveštava Sud da je dana 2. novembra 2018. godine održana jedna vanredna Izborna Skupština gde su učestvovali 11

delegata iz 11 aktivnih klubova. PO njima, ovom prilikom je izabrana nova upravna struktura Taekwondo Federacije Kosova.

49. Na kraju, MKOS naglašava:

Na osnovu zahteva od 10/12/2018. godine o prepoznavanju organa Taekwondo Federacije Kosova, kao i organizacije Vanredne Izborne Skupštine TFK-a koja je održana 02/11/2018. godine, u skladu sa članom 32 Zakona br.04/L-075 o Izmenama i Dopunama Zakona br.2003/24 o Sportu (Službeni list br.02/2012, od 20. januara 2012. godine);[...]

Stoga, na osnovu Poslovnika o Radu Vlade br. 09/2011 [...] Administrativnog Uputstva br. 02/2015 o utemeljivanju i Licenciranju Federacija i društava, usvojenog dana 16/03/2015. godine za neispunjavanje člana 2, 3 i 4 Administrativnog Uputstva br. 02/2015, na osnovu člana 17 tačka 2 nepoštovanje kriterijuma na osnovu kojih je izdata Licenca. Na osnovu člana 11 Administrativnog uputstva sa br.02/2015, gde se navodi da najviši organ sportske Federacije je Skupština. Takođe, Taekwondo federacija Kosova je predstavila podatke u skladu sa članom 13 stav 2. a po Administrativnom uputstvu sa br. 02/2015 o izmenama koje su se desile u Federaciji.

Dakle, na osnovu pisma potvrde od 10/01/2019. godine, a zato što u zakonskom roku od 30 dana nije bilo nikakvih žalbi u departamentu NVO-a i Ministarstvu Javne Uprave, novo vodstvo se prepoznaje sa novim organima Taekwondo Federacije Kosova (TFK) G. K-Predsednik ie E.Q-Sekretar; Dakle, nosioci Licence Taekwondo Federacije Kosova sa br.29/2018 od 10. aprila 2018. godine o razvijanju delovanja za godine 2018-2020, su nove upravne strukture koje su izabrane na Vanrednoj Izornoj Skupštini od 02.11.2018. godine i na osnovu Odluke Ministarstva javne Uprave sa br.06-200/2018 od 10/12/2018. godine i od 10/01/2019. godine.

Dodatni komentari podneti od strane podnosioca zahteva

50. Podnosilac zahteva je, u svojim komentarima, pre svega, naglasio da podnesak koji je podnet od strane MKOS-a ne ispunjava kriterijume prihvatljivosti i kao takav se ne bi trebao primiti od strane Suda zbog toga što (i) nije podnet u roku i (ii) javni organi Republike Kosova trebaju biti rpredstavljeni od strane Državnog Pravobranilaštva na osnovu člana 8 Zakona br. 04/L-157 o Državnom Pravobranilaštvu. Po navodima podnosioca zahteva lice I.A. (Direktor Departamenta za Sport) koji je podneo podnesak MKOS-a, nema proceduralne podobnosti zato što je isti "izuzet iz upravnog postupka po zahtevu podnosilaca [...]".
51. U vezi sa konkretnim komentarima koji su podneti od strane MKOS-a, podnosilac zahteva tvrdi da "organizacija bilo kakve aktivnosti u ime jedne Sportske federacije, a bez posedovanja jedne posebne licence od [MKOS] je zabranjeno i samim tim čini krivično delo.[...] Taekwondo fedeacija nije imala licencu još od 2016. godine, i stoga nije imala pravo da organizicje bilo kakvu aktivnost".[...] Organizacija sportskih aktivnosti [...] za neku federaciju je

nemoguća ukoliko ista ne poseduje opremu za takmičenje kao i finansijsku podršku od strane MKOS-a”.

52. Dalje, Podnosilac zahteva u vezi sa navodima o gašenju Taekwondo federacije Kosova naglašava: *“iako je Zakon naveo razloge zbog kojih se jedna sportska federacija može ugasiti, odredbe ovog potonjeg kao i podzakonski akti [...] naglašavaju i postupak kojim se utvrđuju ovi navodi”.* Ovom prilikom, podnosilac zahteva se poziva na Administrativno Uputstvo 05/2005, u kojem se predviđa postupak koji se treba propratiti u vezi sa neregularnostima. Po podnosiocu zahteva, na osnovu gore navedenog administrativnog uputstva MKOS je obavezan da imenuje jednu komisiju koja će biti sastavljena od nezavisnih veštaka, koji će sastaviti jedan izveštaj koji će biti prosleđen u MKOS. Nakon toga, podnosilac tvrdi da *“ukoliko se ovde radi o neizbežnim, prekršajnim ili krivičnim delima, onda se MKOS treba obratiti nadležnom sudu sa zahtevom za gašenje pravnog lica (sportske federacije), dok je, protiv fizičkih lica, obavezno da podnese slučaj u nadležnom tužilaštvu.* Samim tim, podnosilac zahteva navodi da ove proceduralne radnje nisu preduzete i ne postoji niti jedan postupak koji je iniciran da bi se povrdili navodi u vezi sa zakonskim povredama od TFK i ne postoji niti jedna sudska odluka u vezi sa gašenjem TFK-a.
53. Dalje, podnosilac naglašava da kada se gasi jedno pravno lice, gasi se i sve dozvole i licence koje je nosilo to pravno lice. Ovo zbog toga, to podnosilac naglašava da *“prenos licence koja je izdata specifično za Taekwondo Federaciju Kosova sa određenim brojem registracije i određenim fiskalnim brojem na druga lica (navodeći istovremeno da je to pravno lice ugašeno – dakle, ne postoji više) je, ne samo pravno, već i realno nemoguće.* I, *“na osnovu statuta TFK-a, Skupštinu ove Federacije mogu organizovati samo članovi iste”.*
54. Na kraju, podnosioci zahteva naglašavaju da oni nisu primili nikakvu odluku ili dopis u vezi sa iniciranjem bilo kakvog postupka od strane Departamenta za NVO u MJU.

Relevantne zakonske odredbe

ZAKON BR. 2003/24 ZAKON O SPORTU

Član 6

Na osnovu ovog Zakona:

[...]

6.6. Sportskim klubom, smatra se sportska organizacija, koja kao sopstveni cilj ima razvoj sportske delatnosti u jednoj administrativno-teritorijalnoj jedinici Kosova.

Član 18

Sportske organizacije su dužne da se bave rešavanju najhitnijih sportskih problema, preduzimanjem odgovarajućih mera za njihovo savladjivanje, posebno konsultujući se i koristeći mišljenje specijalizovanih kadrova i proširujući institucionalne prostore sportskog menadžiranja.

ZAKON br. 04/L-075 O IZMENAMA I DOPUNAMA ZAKONA br. 2003/24 O SPORTU

Član 15

3. U članu 50. bazičnog zakona stav 50.1. menja se i glasi:

50.3. Nadzorni organ odgovarajućeg ministarstva za sport, u skladu sa ovim zakonom, izriče disciplinske mere prema sportskim licima i organizacijama.

Član 32

Član 81 bazičnog zakona menja se i glasi:

81.1. Usvajanjem Zakona o izmeni i dopuni Zakona o sportu, stavljaju se van snage ranije odredbe Zakona o Sportu 2003/24 na Kosovu, kod tačaka gde je izvršena izmena i dopuna, kao i u podzakonskim aktovima na koje utiču ove izmene.

81.2. Usvajanjem Zakona o izmeni i dopuni Zakona o sportu i nakon usvajanja relevantnih podzakonskih akata, stavljaju se van snage podzakonski aktovi doneti na osnovu ranijeg zakona: Administrativno uputstvo br. 01/2005 o osnivanju i registraciji javnih i privatnih sportskih klubova, Administrativno uputstvo br. 02/2005 o registraciji i licenciranju sportskih federacija i sportskih društava, Administrativno uputstvo br. 03/2005 o institucijama sportske medicine, Administrativno uputstvo br. 04/2005 o organizovanju i funkcionisanju Olimpijske asocijacije Kosova, kao i Administrativno uputstvo br. 05/2005 o nadgledanju administrativnog i stručnog rada u sportskim klubovima i federacijama.

ADMINISTRATIVNO UPUTSTVO BR.02/2015 O REGISTRACIJI I LICENCIRANJU FEDERACIJA I SPORTSKIH DRUŠTAVA

Član 27

Prestanak rada sportske federacije

1. Sportska federacija prestaje da postoji:

1.2. Ukoliko se broj članova svede na broj manji od neophodnog broja prema kriterijumima za osnivanje Federacije;

1.3. Ukoliko se ne bavi aktivnostima za koje je osnovana u trajanju više od dve godine;

Član 3

2. Sportske organizacije, osnivači Sportske federacije, treba da imaju najmanje 5 (pet) klubova sa geografskim prostiranjem u najmanje 3 (tri) regiona Kosova, dok za zimske olimpijske sportove najmanje 3 (tri) kluba sa geografskim prostiranjem u najmanje 2 (dva) regiona Kosova.

**ADMINISTRATIVNO UPUTSTVO BR. 05/ 2005 O NADZORU
ADMINISTRATIVNOG I PROFESIONALNOG RADA U
SPORTSKIM KLUBOVIMA I FEDERACIJAMA**

Član 10

10.1 Nadzor organizuje Departman za sport, preko eksperata (veštaka) raznih sportskih grana (u daljem tekstu: sportski veštaci), kao i specijaliziranih sportskih institucija i organizacija, utvrdjenih ovim Uputstvom.

Prihvatljivost zahteva

55. Sud prvo ocenjuje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje navedene Zakonom i Poslovníkom.

56. U tom smislu, Sud se prvo poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

57. Sud se takođe poziva i na stav 4 člana 21 [Opšta načela] Ustava koji propisuje da: *“Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva.”*

58. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede njegovih prava i osnovnih sloboda, koje važe i za pojedince i za pravna lica (Vidi predmet Ustavnog suda br. KI41/09, podnosilac zahteva *Universiteti AAB-RIINVEST L.L.C.*, Rešenje o neprihvatljivosti od 3 februara 2010. godine, stav 14).

59. Samim tim, Sud primećuje da je podnosilac zahteva ispunio kriterijume propisane u članu 113 stav 1 Ustava, zato što je ovlašćena strana koja osporava neizvršenje Presude Osnovnog Suda u Prištini [A.nr.870/2016] od 20. februara 2018. Godine a u vezi sa odlukom br.29/2018 MKOS-a.

60. Dalje, sud takođe ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane Zakonom. U tom smislu, Sud se prvo poziva na članove 47 [Individualni Zahtevi], 48 [Tačnost podneska], i 49 [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

61. Sud se takođe poziva na pravilo 39 (1) (b) i (2) Poslovnika o Radu, kioje propisuje:

“(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

(b) ako su iscrpljena sva delotvorna pravna sredstva, koja su na raspolaganju po zakonu, protiv pobijene presude ili odluke”.

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju,

62. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt jednog javnog organa, takođe je naglasio prava i slobode za koje tvrdi da su povređena u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.
63. Sud takođe primećuje da u osnovi podnosilac tvrdi dve grupe navodnih povreda prava stoga će sud odvojerno oceniti ustavnost navodnih povreda i to i) navodne povrede članova 3., 24., 31., 46. i 49. Ustava kao i člana 6 EKLJP zbog neizvršenja Presude Osnovnog suda u Prištini [A.nr.870/2016] od 20. februara 2018. godine. ii) navodne povrde ostalih prava koja podnosilac smatra da mu pripadaju odlukom br.29/2018 od 11. aprila 2018. godine MKOS-a kao licenciranom subjektu momentom dobijanja licence.

Što se tiče ocene ustavnosti i) navodne povrede članova 3., 24., 31., 46. i 49. Ustava kao i člana 6 EKLJP zbog neizvršenja Presude Osnovnog suda u Prištini [A. nr. 870/2016] od 20. februara 2018. godine

64. Sud, u ovom slučaju želi da naglasi da se uslov podnošenja zahteva u roku od četiri (4) meseca ne primenjuje u slučaju neizvršenja odluka javnog organa. Evropski Sud za Ljudska Prava je na eksplicitan način pojasnio da u jednoj sličnoj situaciji, koja se javlja u slučaju *Iatridis protiv Grčke*, pravilo o vremenskom okviru ne važi u slučaju kada postoji odbijanje izvršnog organa da se složi sa konkretnom odlukom (vidi *mutatis mutandis Iatridis protiv Grčke*, žalba br. 59493/00, ESLJP, Presuda od 19. oktobra 2000. godine).
65. Na osnovu gore navedenog, Sud utvrđuje daje podnosilac zahteva podneo zahtev unutar zakonskog roka od četiri (4) meseca, kako je to i propisano u članu 49 Zakona.
66. Sud najpre mora utvrditi predmet spora pred Osnovnim sudom kako bi mogao da utvrdi dali je presuda Osnovnog suda izvršena u celosti i dali su osnovani navodi podnosioca zahteva.
67. Sud primećuje da je spor između podnosioca zahteva i MKOS-a nastao usled ćutanja administracije MKOS-a na zahtev podnosioca za licenciranjem koji je podnosilac podneo dana 28 aprila 2016 godine.
68. Dalje podnosilac je dana 25 maja 2016 godine, podneo ponovljen zahtev, zahtevajući od MKOS-a da donese odluku po njegovom zahtevu za licenciranje podnetom dana 28 aprila 2016 godine. MKOS-a nije doneo nikakvu odluku u vezi sa zahtevom (niti je odbio zahtev za licenciranje a nije ni prihvatio zahtev za licenciranje podnet od strane podnosioca).
69. U dva slučaja je podnosilac ponovio svoj zahtev, međutim, nije dobio nikakav odgovor od strane MKOS-a. Nakon toga, podnosilac se, a zbog administrativne ćutnje MKOS-a, obratio Osnovnom sudu u Prištini.
70. Stoga sud utvrđuje da je predmet spora pred osnovnim sudom bilo ćutanje MKOS-a a ne licenciranje samog podnosioca zahteva ili neka druga prva koja proističu iz licence, ovo stanovište suda potvrđuje i Osnovni sud u zaglavlju osporene presude [A.nr.870/2016], u kojem stoji “...u upravnom sporu tužitelja *Saveza Taekwondo Kosova u Prištini*, koga zastupa *Gazmend Preniqi – predsednik STK-a*, protiv tuženog *Ministarstva za kulturu, omladinu i sport*, zbog ćutanja tuženog organa...”
71. Osnovni sud u Prištini je presudom [A.nr.870/2016], utvrdio da u skladu sa zakonskim odredbama na snazi MKOS je bio obavezan da odgovori podnosiocu zahteva; a MKOS to nije uradio, i da se povreda prava sastoji u ćutanju administracije.
72. Dana 20. februara 2018. godine, Osnovni sud u Prištini je Presudom [A.nr.870/2016], Obavezao Ministarstvo kulture, omladinu i sport, da u roku od 30 dana, od dana prijema ove presude, donosi rešenje po zahtevu tužitelja,

predatog pri tuženog dana 28.04.2016. god. i da isto preda tužitelju, po zakonski određenoj proceduri.

73. Osnovni sud u Prištini nije naložio MKOS-u da licencira podnosioca zahteva, već donese rešenje po zahtevu podnosioca i da ta odluka bude pravilna i zasnovana na zakonu.
74. Dalje, Osnovni sud je naglasio da *“u ponovljenom postupku,”* MKOS *“[...] treba da uzme u obzir tvrdnje iz zahteva [podnosioca zahteva za licenciranje], da potvrdi relevantne činjenice i nakon toga, da donese jednu pravilnu odluku na osnovu zakona”*.
75. Dana 11. aprila 2018. godine, MKOS je posle Preporuka za licencirajne koju je dala komisije izdao licencu broj [29/2018] kojom je licencirao Podnosiocu zahteva (Taekwondo federaciji Kosova) da u godinama 2018-2020 vrši svoje radnje. Ovom radnjom izdavanjem licence MKOS je prekinuo ćutnju administracije i odgovorio na zahtev podnosioca zahteva za licenciranje.
76. Pored toga, dana 26. aprila 2018. godine, Departament Sporta MKOS-a, je obavestio podnosioca zahteva da je dana 11. aprila 2018. godine licenciran pod brojem 29/2018 kao i da je to jedina federacija koja ima ovlašćenje da se bavi sportom Taekwondoa u Republici Kosovo. Dalje, u ovom dopisu se naglašava da je službeni predstavnik ove federacije g. Gazmend Preniqi a generalni sekretar je g. Durim Berisha.
77. S tim u vezi, Sud primećuje da je osporena presuda Osnovnog suda imala za predmet razmatranja samo upravni spor i bila organičena samo na ćutanje administracije, i utvrdila obavezu za davanjem odgovora na zahtev za dodelu licence za sportske aktivnosti Taekwondo-a.
78. Sud primećuje da osporena presuda Osnovnog suda a ni u izreci, niti u delu obrazloženja, nije utvrdila neka druga na koja se podnosilac poziva a tiču se prava u vezi sa službenim pečatom, objektima i fondovima u vezi sa aktivnostima Taekwondo sporta.
79. Stoga, Sud primećuje da je MKOS dodelio licencu podnosiocu zahteva u skladu sa odlukom Osnovnog sud u Prištini koji je naložio MKOS-u da donese odluku po zahtevu podnosioca i da ta odluka bude pravilna i zasnovana na zakonu. Ovakvim postupanjem MOSK-a (vidi Odluka MKOS-a br.29/2018 od 11. aprila 2018. godine), je u potpunosti izvršena osporena presuda [A.nr.870/2016] Osnovnog suda.
80. Stoga, Sud zaključuje da su neosnovani navodi podnosioca zahteva da je usled neizvršenja Presude Osnovnog suda u Prištini [A.nr.870/2016] od 20. februara 2018. godine došlo do navodne povrede članova 3., 24., 31., 46. i 49. Ustava kao i člana 6 EKLJP .
81. Samim tm, navodi podnosioca zahteva u vezi sa neizvršenjem Presude Osnovnog suda u Prištini [A.nr.870/2016] se treba odbiti kao očigledno neosnovan u skladu sa Pravilom 39 (2) Poslovnika..

Što se tiče ii) navodne povrde ostalih prava koja podnosilac smatra da mu pripadaju odlukom br.29/2018 od 11. aprila 2018. godine MKOS-a kao licenciranom subjektu momentom dobijanja licence.

82. Sud primećuje da podnosilac zahteva, u suštini, navodi da je samim dodeljivanjem licence prema zakonskoj snazi (*ex lege*) njima pripadaju i druga prava koja su povezana sa pečatom, sportskim i službenim objektima i budžet za razvoj Taekwondo sporta i ista kasnije povezuje sa Ustavnim pravima.

- i. TFK kao institucija a takođe i njegov predsednik, potpredsednik i sekretar (podnosioci), nisu u nijednoj aktivnosti koju organizuje MKOS a imali su za cilj saradnju sa drugim sportskim savezima ili podršku istih.
- ii. Podnosioci nisu uživali institucionalno garantovanu finansijsku podršku koja je obaveza KSOS – DS da pruži svakom licenciranom savezu.
- iii. MKOS-DS nije uspeo da izvrši sudsku odluku i svoju odluku (licencu) u odnosu na Olimpijski komitet Kosova, pošto je ovaj zadnji otvoreno odbio da prizna sudsku odluku pravosnažnog oblika i prava koja proističu za podnosiocima iz članova 31 i 32 Zakona o Sportu i člana 1. 2. Administrativnog uputstva br. 01/2015 o Funkcionisanju Olimpijskog komiteta Kosova.
- iv. MKOS –DS i OKK osim što nisu priznali sudsku odluku i odluku MKOS-a prema podnosiocima, OKK uz podršku direktora DS [...], stalno su i protivzakonito predstavljali druga lica kao predstavnike TFK.[...]
- v. Kao uzrok zakonskih i ustavnih povreda, MKOS – DS, iako je bio obavezan, nije ispunio ni obavezu vraćanja opreme, pečata i dokumenata koje se još uvek drže kao uzurpirani. Sledstveno tome, TFK-u kao pravnom licu i njegovim službenicima su povređena njihova imovinska prava.
- vi. Kao uzrok substancionalnog, iscrpnog i potpunog ne izvršenja administrativnih i sudskih odluka od strane MKOS, podnosiocima je osporeno pravo mirnog i nesmetanog uživanja njihove svojine, pošto godinama nisu imali mogućnost da uživaju finansijska sredstva koja svaki savez uživa.
- vii. Intervenirajući protivzakonito, minstar sporta sa njegovim kabinetom, DS i predstavnicima OKK pokušali su da ponovno otvore pravnu stvar koja je postala pravosnažna i sudskim odlukama. Stoga je izričito ugrožena garancija člana 31 Ustava u vezi sa članom 6 Konvencije.
- viii. MKOS – DS, iako su bili obavezni, nisu preduzeli nijedan postupak da bi sprečili OKK i lica koja su u vezi sa istim, da se protivzakonito predstave kao predstavnici TFK-a.

83. Sud dalje primećuje, da je dana 11. aprila 2018. godine, komisija u sastavu od tri člana cirkularnim pismom koje je naslovljeno za Ministara kulture, omladine i sporta i Generalnog sekretara MKOS-a je donela Preporuka za licencirajne Saveza Taekwondo-a, kojom između ostalog je preporučila je sledeće:

“... Što se tiče tehničkih aspekata kao što su žiro – račun, pečat, kancelarije Saveza itd... obaveza je MKOS – DS da nakon licenciranja ovog saveza, rade u izvršenju odluke za licenciranje i da nadgleda vraćanje žiro – računa, pečata, dokumentata i sve opreme koja je u vlasništvu bivšeg predsedništva.”

84. U vezi gore navedenog Sud najpre utvrđuje da je “*preporuka za licencirajne*” koju je donela tročlana komisija unutrašnji akt MKOS-a, koji ne proizvodi pravna dejstva prema trećim licima i kao takva nije predmet ocene ustavnosti od strane suda.
85. Pravno dejstvo prema trećim licima i samom podnosiocu zahteva proizvodi odluka br.29/2018 od 11. aprila 2018. godine kojom je podnosiocu dodeljena licenca.
86. Što se tiče ovih prava koja prema navodima podnosioca njemu pripadaju samim dodeljivanjem licence od strane MKOS-a, i da u ovom slučaju MKOS ne izvršava svoju odluku br.29/2018 od 11. aprila 2018. godine kojom je podnosiocu dodelilo licencu.
87. Sud primećuje da je u ovom konkretnom slučaju postoji novi spor između MKOS-a sa jedne strane i podnosioca zahteva sa druge strane.
88. Dok podnosilac smatra da samim dodeljivanjem licence prema zakonskoj snazi (*ex lege*) njima pripadaju i druga prava koja su povezana sa pečatom, sportskim i službenim objektima i budžet za razvoj Taekwondo sporta.
89. MKOS-a smatra da pored licence podnosilac mora da ispuni i druge uslove kako bi ostvario ova svoja prava iz licence, MKOS odbija da dobrovoljno izvrši prava koja podnosilac smatra da mu pripadaju i koja je i komisija za licenciranje smatrala kao obavezu MKOS-a.
90. Suština spora ovog novog spora koji je nastao između podnosioca zahteva i MKOS-a je u različitom tumačenju prava koja proističu iz licence, njihovom obimu, količini i kvalitetu kao i u načinu ostvarivanja ovih prava.
91. S obzirom da imamo novi spor između podnosioca zahteva i MOKS kako nebi prejudicirao u vezi sa novim sporom , Sud podseća da pravilo o iscrpljenju pravnih sredstva iz člana 113.7 Ustava člana 47 zakona i pravilo 36 (1) (b) Poslovnika obvezuje one koji žele da svoj predmet prestave pred Ustanim sudom moraju prvo iskoriste delotvorna pravna sredstva koja su na raspolaganju po zakonu, protiv pobijene presude ili odluke.
92. Na taj su način se redovni sudovi daje mogućnost da isprave svoje greške kroz redovan sudski postupak pre nego što predmet dođe pred Ustavnim sudom. Ovo se pravilo temelji na predpostavci koja je izražena u članu 32 Ustava i članu 13. EKLJP a da su u domaćem zakonodavstvu pred redovnim sudovima na raspolaganju delotvorna pravna sredstva u odnosu na navodnu povredu, bez obzira na to jesu li odredbe EKLJP preuzete u nacionalno pravo ili nisu (vidi, inter alia Aksoy v. Turske paragraf 51 presudu ESLJP od 18. decembra 1996)..
93. Načelo je da mehanizam zaštite uspostavljen Ustvanim sudom bude supsidijaran u odnosu na redovni sistem sudstva kojima se štite ljudska prava (vidi, inter alia, Handyside protiv Velike Britanije paragraf 48 presude ESLJP od 7. decembra 1976)
94. Na osnovu člana 113.7 Ustava, podnosilac zahteva bi trebao imati redovni put do pravnih sredstava koja su dostupna i dovoljna da osiguraju mogućnost da

isprave navodne povrede. Postojanje pravnih sredstava u pitanju mora biti dovoljno sigurno ne samo u teoriji, nego i u praksi, a ako to nije tako, tada će tim pravnim sredstvima nedostajati potrebna dostupnost i delevornost (vidi, inter alia, Vernillo protiv Francuske paragraf 27 presuda ESLJP od 20. februara 1991, i Dalia protiv Francuske, paragraf 38 presuda ESLJP od 19. Februara 1998).

95. Na Sudu je da ispita dali su pravna sredstva bila iscrpljena, i dali je pravno sredstvo bilo delotvorno, na raspolaganju u teoriji i praksi u relevantno vrijeme, to jest, da je bilo dostupno, da je moglo ispraviti povrede u odnosu na prigovore podnosioca zahteva i da je omogućavalo razumne izgleda za uspjeh (vidi, inter alia, *Civet protiv. Francuske* paragrafe 42.-44. presude ESLJP od 28 septembra 1999).
96. Princip subsidijarnosti zahteva da podnosilac iscrpi sve proceduralne mogućnosti u redovnom postupku kako bi se sprečila povreda Ustava ili ako ona postoji, da se ispravi. U suprotnom, podnosilac zahteva je odgovoran kada se njegov slučaj proglasi neprihvatljivom od strane Ustavnog suda, ukoliko ne iskoristi redovne procedure ili propusti da prijavi navodne povrede u redovnom postupku. (Vidi: rešenje u slučaju KI139/12, Besnik Asllani, ocena presude Vrhovnog suda, PKL. br. 111/2012 od 30. novembra 2012. godine, stav 45; rešenje u slučaju br. KI07/09, Deme KURBOGA.J. i Besnik KURBOGA.J., ocena presude Vrhovnog suda, PKL. br. 61/07 od 24. novembra 2008. godine, stav 18; rešenje u slučaju KI89/15, Fatmir Koci, ocena presude Apelacionog suda, PAKR. br. 473/2014 od 21. novembra 2014. godine, stav 35, i vidi, mutatis mutandis: Selmouni protiv Francuske [VV] § 74; Kudla protiv Poljske [VV] § 152; Andrashik i drugi protiv Slovačke [rešenje].
97. Izuzev ovoga, Sud primećuje da su odluke redovnih sudova, kako u izrekama tako i u delu obrazloženja, ograničene samo na pitanje dodeljivanja licence podnosiocu zahteva. Sadržaj tih odluka uopšte ne govori niti nalaže nešto u vezi sa pravom na imovinu, pravom na obavljanje profesije, ili nešto u vezi sa diskriminacijom podnosioca zahteva. Stoga, podnosilac zahteva, da bi realizovao svoja navedena imovinska i profesionalna prava, treba da se obrati redovnim sudovima.
98. Sud takođe primećuje da podnosilac zahteva nije uradio sve što bi se moglo očekivati na razuman način od njega u vezi sa iscrpljenjem pravnih sredstava (vidi, ESLJP, Slučaj D.H. i drugi protiv Republike Češke, Presuda od 13. novembra 2007. godine, stav 116), ili da postoje specifične okolnosti koje oslobađaju podnosioca zahteva od obaveze da iscrpi sva pravna sredstva (vidi Slučaj KI116/14, Podnosilac Fadil Selmanaj, Rešenje Ustavnog Suda od 2.6 januara 2015. godine, stav 46).
99. U ovoj fazi, Sud smatra da ne može da odluči u vezi sa navodnim povrde ostalih prava koja podnosilac smatra da mu pripadaju odlukom br.29/2018 od 11. aprila 2018. godine MKOS-a kao licenciranom subjektu momentom dobijanja licence, jer se ta pitanja trebaju, pre svega, razmotriti i odlučiti od strane redovnih sudova, kako je to navedeno u članu 113 (7) Ustava.
100. Samim tm, navodne povrde ostalih prava koja podnosilac smatra da mu pripadaju odlukom br.29/2018 od 11. aprila 2018. godine MKOS-a kao

licenciranom subjektu momentom dobijanja se trebaju odbiti zbog neiscrpljenja svih pravnih sredstava u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47 Zakona kao i pravilom 39 (1) (b) Poslovnika o Radu.

Zaključak

101. Sud zaključuje da su neosnovani navodi podnosioca zahteva da je usled neizvršenja Presude Osnovnog suda u Prištini [A.nr.870/2016] od 20. februara 2018. godine došlo do navodne povrede članova 3., 24., 31., 46. i 49. Ustava kao i člana 6 EKLJP. Stoga ove navode treba odbiti kao očigledno neosnovan u skladu sa Pravilom 39 (2) Poslovnika.
102. Sud zaključuje da navodne povrede ostalih prava koja podnosilac smatra da mu pripadaju odlukom br.29/2018 od 11. aprila 2018. godine MKOS-a kao licenciranom subjektu momentom dobijanja se trebaju odbiti zbog neiscrpljenja svih pravnih sredstava u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 47 Zakona kao i pravilom 39 (1) (b) Poslovnika o Radu.

Dodatna dokumenta i komentari podneti od MKOS-a i podnosioca

103. Što se tiče dodatnih komentara od strane MKOS-a, Sud utvrđuje da je Sud obavestio MKOS o registraciji zahteva dana 14 marta 2019 godine, i da je Sud ostavio rok od 15 (petnaest) dana da dostave komentare Sudu.
104. Dalje, sud utvrđuje da je MKOS dostavio svoje komentare dana 24 aprila 2019 godine, što je značajno van roka koji je odredio Sud.
105. Stoga, sud neće iste razmatrati jer su isti dostavljeni van vremenskog roka koji je Sud odredio.

Ocena zahteva za privremenom merom

106. Sud primećuje da podnosilac zahteva traži od suda da odredi privremenu meru, sa obrazloženjem da će *“pretrpeti nepopravljivu štetu”* pozivajući se tako na finansijsku štetu i nemogućnost registracije radnog iskustva.
107. Da bi se usvojila privremena mera, u skladu sa pravilom 57 (5) Poslovnika o Radu, Sud treba da utvrdi da:

“(5) Ukoliko strana koja zahteva privremene mere, nije predložila neophodne dokaze, Sud odbija zahtev za privremenu meru.”

108. Imajući u obzir da se predmet da je prvi deo navoda podnosioca zahteva odbiven kao očigledno neosnovan, dok je drugi deo navoda odbiven zbog neiscrpljenja, kao i da je podnosilac nije pokazao *prima facie* da se može prouzrokovati nepopravljiva šteta ili da se ovde govori o kršenjima nekih javnih interesa, Sud odbacuje zahtev za privremenom merom u skladu sa članom 116 (2) Ustava, članom 27 Zakona i pravilom 57 poslovnika o radu.

IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosova, u skladu da članom 113.7, 21 (4) i 116 (2) Ustava, članovima 27 i 47 Zakona i pravilima 39 (1) (b), 39 (2) i 57 (2) i 59 Poslovnika o radu, dana 11. decembra 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBACI zahtev za određivanje privremene mere;
- III. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- IV. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- V. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban
Radomir Laban



Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi
Arta Rama-Hajrizi